

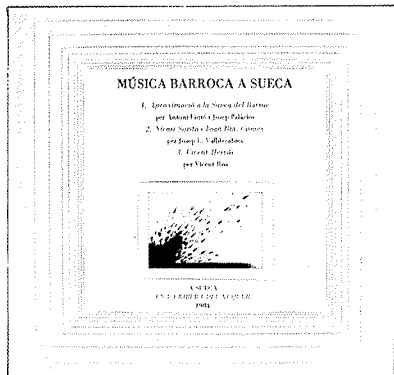
difícils anys de la postguerra, anaren a treballar amb ell; els noms Irineu Sagarra, Gregori Estrada, Mestres Quadreny, Joan Guinjoan, Josep Cercós, A. Cerdà, Josep Casanovas, Josep Soler, etc., són els d'alguns dels seus deixebles.

L'any 1967, *L'Antologia de la música catalana* va publicar un LP amb el títol de *Tal·tabull i els seus deixebles*; on es va gravar una de les poques i més belles obres que de Tal·tabull ens resten: les *Cinc cançons Xineses*. Ara, en el nou disc de PDI, Eulàlia Solé ha enregistrat l'única obra pianística que ens ha arribat: una *Sonatina*, escrita a Munic on Tal·tabull estudiava amb Max Reger. Ambdues obres són esplèndides i aquesta *Sonatina*, malgrat ésser un treball acadèmic, és d'una seguretat formal i tècnica de primer ordre.

Les altres obres enregistrades són exemples ben clars de la distinta personalitat dels compositors i llur qualitat, però, sobretot, la importància d'aquest disc és donar a conèixer una pàgina de començaments de segle que fins ara mai no havia estat analitzada.

Diguem finalment, com a dada ben peculiar, que les quatre partitures aquí enregistrades han estat editades a Madrid (Alpuerto, 1984).

La gravació de les esmentades obres és excel·lent i el premsatge discret. D. C. M.

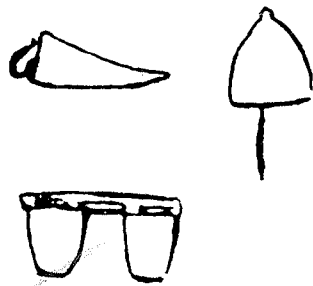
STUDIUM MUSICAE (VOCAL)
VICENT ROS (ORGUE)
MÚSICA BARROCA A SUECA
1984, SUECA
BIBLIOTECA DEL XÚQUER, 2
MARCA X, Z-002 I Z-003

Sempre és molest fer cap referència discogràfica quan cal dir, de bell antuvi, que és difícil de trobar. Matiso: difícil, però no impossible. I val la pena de fer l'impossible per a poder haver aquesta meravella d'àlbum doble. Meravella per moltes raons. Provaré de sintetitzar-ho.

Primera: Avesats a relacionar «barroc» amb Haendel, Vivaldi, Corelli, Scarlatti, Albinoni, etc., oblidem que els Països Catalans tenen també la seva música barroca, i no pas poc important, però, això sí, habitualment exclou dels circuits concertístics habituals, en no ésser els nostres compositors capdavanters de les grans formes instrumentals barroques com és ara la Sonata, el Concerto, etc. Joan Baptista Comes (c. 1582-1643),

Francesc Navarro (? - 1650), Vicenç Garcia (1593-1650), Joan Cererols (1618-1680), Joan Baptista Cabanilles (1644-1712), Pau Bruna (s. XVII), Gabriel Menalt (? - c. 1687), Miquel López (1669-1723), Nicasi Sorita (? - c. 1593) i molts d'altres ens serveixen de mostra.

Segona: També ens hem acostumat a les formacions europees a l'hora de parlar dels intèrprets de música barroca: Orquestra Barroca d'Amsterdam, Concentus Musicus, etc. En aquest àlbum, però, són músics «de casa» els protagonistes: el nonet vocal *Studium Musicae* i l'organista Vicent Ros, tots de València.

Tercera: La qualitat. *Studium Musicae* és un conjunt vocal de cambra compost per 3 sopranos, 2 contralts, 1 contratenor, 2 tenors i 1 baix, si no són professionals *full time* de la música és només perquè el nostre país és així —o potser perquè no tenen padrins situats geogràficament massa al centre—. Veus treballadíssimes, teoria assolida, repertori especialitzat i currículum gens menyspreable; col·laboradors habituals del grup instrumental *Hespèrion XX* (dirigit pel catedràtic de la suïssa *Schola Cantorum Basiliensis*, Jordi Savall) amb el qual han enregistrat dos discos a Europa enregistrats per a Ràdio Nacional d'Espanya, Ràdio Berlín, TVE, TV3, TV francesa; presents, en concert, ultra al País Valencià i a Catalunya, a Espanya, a Berlín, a Mainz, a Karlsruhe, a Innsbruck, a Milà, a Roma, a Basilea... En voleu més?

Quarta: Nicasi Sorita, Joan Baptista Comes i Vicent Hervàs: tres compositors del segle XVII que només per la seva qualitat, mereixen ésser divulgats. Aquesta és la música sis-centista als Països Catalans (en aquest cas a València) que, lluny del món cortesà, es reclinava sobretot als monestirs, esglésies i en altres importants centres de culte religiós.

Cinquena: Els instruments i els indrets triats, molt acuradament, per als enregistraments; les peces vocals, a l'ermita dels Benisants (a Sueca); les obres organístiques, amb els orgues d'Almoradí, de la Parròquia del Sant Àngel Custodi (València), de Banyeres i del castell de Todolella.

I prou. Penso que aquestes recomanacions són suficients. En tot cas, si trobeu l'àlbum o us en donen informació a la llibreria Tres i Quatre de València, veureu qui són els que han ajudat a fer possible l'edició; és a dir, la Conselleria de Cultura de la Generalitat Valenciana, la Diputació Provincial de València i els Ajuntaments de Sueca i València.

Afanyeu-vos: se n'han editat 1000 còpies. *Oriol Ponsa*.

EMI *Grandes Intèrpretes*

SIR ADRIAN BOULT WAGNER

CABALGATA DE LAS WALKYRIAS
PRELUDIO DEL ACTO I DE «LOHENGRIN»
OBERTURA DE «TANHAUSER»
OBERTURA DE «LOS MAESTROS CANTORES DE NURENBERG»
MARCHA FUNEBRE DE SIGFRIDO
OBERTURA DE «EL BUQUE FANTASMA»

Orquesta Filarmónica de Londres
Nueva Orquesta Filarmónica

CALUDIO ARRAU - BEETHOVEN
SERIE GRANDES INTERPRETES
REEDITADO 1985
E.M.I. - ODEON, BADALONA
LP 053 2904031

RUDOLF KEMPE - RICARDO STRAUSS
SERIE GRANDES INTERPRETES
REEDITADO 1985
E.M.I. - ODEON, BADALONA
LP 053 2904031

JEAN MARTINON - DEBUSSY
SERIE GRANDES INTERPRETES
REEDITADO 1985
E.M.I. - ODEON, BADALONA
LP 053 2904031

SIR ADRIAN BOULT - WAGNER
SERIE GRANDES INTERPRETES
REEDITADO 1985
E.M.I. - ODEON, BADALONA
LP 053 2904031

La Voz de su Amo (E.M.I.) és una de les editors discogràfiques més antigues del món. Així ens ho recorda el seu segell distintiu amb aquell simpàtic gosset que mira molt intrigat dins l'enorme trompa d'un vetust gramòfon de maneta, de felicitat memòria. No som tan vells com per haver utilitzat un d'aquests gramòfons, però si recordem molt bé les radiogramoles amb el braç provist d'agulles que s'havien de canviar freqüentment per tal d'assegurar llarga vida en aquells ponderosos discos de 78 revolucions. Malgrat l'exesperació d'aquells discos que s'acabaven tantes vegades en moments inoportuns i que eren, a més, extremadament fràgils, els recordem amb estima perquè ens donaren l'ocasió d'escoltar els grans intèrprets i els grans directors actius a la primera meitat del nostre segle.

Ha plogut molt des de llavors i moltes han estat les gravacions —algunes d'elles autèntiques proeses musicals— que s'han anat acumulant als arxius d'E.M.I. Oportuns repassos dels esmentats arxius i els sofisticats mitjans moderns fan que periòdicament les gravacions considerades més excel·lents en el seu moment, tornin a la llum en benefici dels més joves. És la tasca que realitza E.M.I. amb la seva sèrie *Grandes Intèrpretes*. Aquests discos, tan fàcils de reconèixer per la seva presentació en blanc i vermell contrassenyada per una realística foto de l'intèrpret de torn i per una imatge engrandida del famós gosset, ens proposen una col·lecció d'enregistraments la primera emissió de les quals remunta, pel cap baix,

els 15 o 20 anys. Molts dels artistes que ofereixen interpretacions estan avui retirats o han desaparegut i molts són desconeguts pels actuals estudiants de música.

Per presentar aquesta publicació, editada al nostre país per Emi-Odeon, hem escollit quatre discos l'interès dels quals ens sembla més evident. Al primer, el pianista Claudio Arrau interpreta el *Concert núm. 5* (Emperador) de Beethoven, acompanyat per l'Orquestra Filharmònica de Londres dirigida per Alceo Galliera. El segon proposa la versió de la *Sinfonia Domèstica* op. 53 de Richard Strauss amb la interpretació de Rudolf Kempe que dirigeix l'Orquestra de l'Estat de Dresde. El tercer és dedicat a Debussy i a un dels més destacats intèrprets: el director d'orquestra Jean Martinon amb l'Orquestra Nacional de la Radiotelevisió Francesa. El quart disc, una selecció de fragments simfònics de les òperes de Wagner, ens arriba per mediació de Sir Adrian Boult amb l'Orquestra Filharmònica de Londres i la Nova Orquestra Filharmònica de la mateixa ciutat.

Claudio Arrau és, sens dubte, un dels més grans pianistes del nostre segle i un destacat representant de la gran tradició de l'libertat creadora, heretada directament de Liszt. En efecte, estudià amb el pianista alemany Martin Krause, un dels últims deixebles del gran mestre hongarès. Nasqué a Xil·lan (Xile) el 1903, va ésser un nen prodigi que començà les seves actuacions en públic als cinc anys. La seva carrera internacional començà quan guanyà dos anys consecutius (1919-1920) el Premi Liszt que feia 45 anys que no s'adjudicava. Des de llavors, incessants gires i nombrosos discos han estès el seu renom mundial assegurant-li, al mateix temps, un ampli repertori.

Dels tres directors que protagonitzen els altres discos, l'alemany Rudolf Kempe (1910-1976) ha estat una de les figures principals de la seva generació. A Alemanya i als països de parla anglesa va ésser considerat com un dels «grans» de la direcció orquestral. Entre els nombrosos discos que enregistrà, destaca particularment la integral dels poemes simfònics de R. Strauss, realitzada l'últim any de la seva vida.

El francès Jean Martinon nasqué i morí el mateix any que Rudolf Kempe. Començà els seus estudis musicals com a violinista. La seva carrera de director s'inicià el 1944 després de dos anys de captivitat durant la segona guerra mundial. Exercí principalment el rol d'ambaixador de la música francesa a la qual dedicà gran part de la seva abundant discografia.

El britànic Sir Adrian Boult, nascut a Xester el 8 d'abril de 1889, estudià a la *Westminster School* i a la *Christ Church* d'Òxford i completà la seva formació musical al Conservatori de Leipzig amb Max Reger. La seva carrera, començada el 1919 amb una estrena parcial de *Els Planetes* de Gustav Holst, va transcórrer per etapes ascendents fins que, l'any 1930, el nomenaren director de l'*Orquestra Simfònica de la BBC*, això li proporcionà reputació internacional. Ha estat un gran difusor de la música britànica contemporània. *Jordi Cervelló*.